

KIRMIZI SAÇLI KADIN

Orhan Pamuk'un yeni kitabı Kırmızı Saçlı Kadın 2 Şubat Salı günü okurla buluşacak. Yazarın Kafamda Bir Tuhaflık (2014) ve Resimli İstanbul (2015) kitaplarının ardından **Yapı Kredi Yayınları**'ndan (YKY) çıkacak yeni romanın adı Kırmızı Saçlı Kadın.

Kitabın müjdesini veren yayınevi dün romanın ilk 20 sayfasını paylaştı.

Nobel'li yazar, Kırmızı Saçlı Kadın'da okurunu, otuz yıl öncesinin Gebze'sine götürüyor. Liseye başladığı yıl babası polisler tarafından götürülen ve bir daha

ondan haber alamayan bir çocuğun gözünden anlatılan romanda Beşiktaş'taki evlerinden Gebze'ye taşınan bir anne ile oğulun öyküsü var. Roman, bir gencin yaşadığı aşk hikâyesiyle, büyük bir insani suçun peşinden gidiyor.

Orhan Pamuk'un "Aslı'ya"

(Akyavaş) ithaf ettiği roman, Nietzsche'nin Tragedya'nın Doğuşu, Sophokles'in Kral Oidipus ve Firdevsî'nin Şehname adlı eserlerinden alıntı üç epigraf ile başlıyor. İlk baskısı 200 bin adet yapılan 204 sayfalık romanın ilk sayfalardan tadımlık bir bölüm yayınlıyoruz:

Orhan Pamuk'un yeni kitabı Kırmızı Saçlı Kadın, 2 Şubat Salı günü okurla buluşacak. Dün kitabın müjdesini veren Yapı Kredi Yayınları, romanın ilk 20 sayfasını paylaştı. İlk baskısı 200 bin adet yapılan 204 sayfalık romandan bir bölüm yayınlıyoruz:

Nobel'li yazar, Kırmızı Saçlı Kadın'da okurunu, otuz yıl öncesinin Gebze'sine götürüyor. 2 Şubat'ta piyasaya çıkacak olan 204 sayfalık kitabın ön sipariş fiyatı 12 TL. FOTOGRAF: SELA-HATTIN SEVİ

"Aslında yazar olmak istiyordum. Ama anlatacağım olaylardan sonra jeoloji mühendisi ve müteahhit oldum. Okuyucularım, hikâyeyi anlatmaya başladım diye olayların sona erip arkada kaldığım da samimasınlar. Hatırladıkça olayların içine daha çok giriyordum. Bu yüzden sizlerin de peşim sıra baba ve oğul olmanın sırlarına sürükleneceginizi hissediyordum.

1985'te Beşiktaş'ın arkalarında, İhlamur Kasrı'na yakın bir apartmanın dairesinde yaşıyorduk. Babamın Hayat adlı küçük bir eczanesi vardı. Eczane haftada bir sabaha kadar açık kalır, babam nöbet tutardı. Nöbetçi olduğu gecelerde babamın akşam yemeğini ben götürürdüm. Uzun boylu, ince, yakışıklı babam kasanın yanında yemeğini yerken ilaç kokusunu koklayarak dükkânda durmayı severdim. Otuz yıl sonra bugün, kırk beş yaşında alışıp dolaplı eski eczanelerin kokusundan hâlâ hoşlanıyorum.

Hayat Eczanesi'nin çok müsterisi yoktu. Babam nöbetçi olduğu gecelerde o zamanlar moda olan taşmabilir küçük bir televizyona bakarak vakit öldürürdü. Bazen da babam, ziyarette gelen arkadaşlarıyla alçak sesle konuşurken görürdüm. Siyasi arkadaşları, beni

KİTAPTAN TADIMLIK

görünce konuşmayı bırakır, benim, tıpkı babam gibi yakışıklı ve sevimli olduğumu söyler, sorular sorarlardı: Kaçınıcı sınıfa gidiyordum, okulu seviyor muydum, ileride ne olacaktım?

Siyasi arkadaşlarının yanı sıra babamın huzursuz olduğunu gördüğüm için dükkânda fazla kalmaz, boş sefertasını alır, soluk sokak lambalarının ve çınar ağaçlarının altından yürüterek eve

dönerdim. Evde anneme, babamın siyasete meraklı arkadaşlarından birinin dükkânda olduğunu söylemezdim. Çünkü annem, babamın başının yeniden belaya gireceğini ya da durup dururken gene bizi bırakıp gideceğini düşünerek endişelenir, babama ve arkadaşlarına sinirlenirdi.

Ama babamla annemin aralarındaki sessiz kavgaların tek nedeninin siyaset olmadığını da fark

ederdim. Bazan uzun süreler küşüşürler, aralarında neredeyse hiç konuşmazlardı. Belki de birbirlerini sevmiyorlardı. Babamın başka kadımları, pek çok başka kadının da onu sevdiğini seziyordum. Bazan annem başka bir kadın olduğunu benim anlayacağımı bir şekilde konuşurdu. Annemle babamın kavgaları beni çok hüzenlendirdiği için onları düşünmeyi, hatırlamayı kendime yasaklamıştım.

Babamı en son ona yemek götürdüğüm bir gece eczanede gördüm. Lise birdeydim; sıradan bir sonbahar akşamıydı. Babam televizyondaki haberleri seyre diyordu. Daha sonra tezgâha yerleştirdiği yemeğini yerken, ben biri aspirin, diğeri de C vitamini ve antibiyotik isteyen iki müşteriye baktım ve parayı çekmeceyi hoş bir zil sesi çıkararak açılan eski kasaya koydum. Eve dönerken son bir bakış attım babama; bana kapıdan gülümseyerek el salladı.

O sabah babam eve gelmemiş. Bunu öğleden sonra okuldan dönünce annem söyledi. Gözlerinin altı şişti, ağlamıştı. Babamın bundan önce olduğu gibi eczaneden alımp Siyasi Şube'ye götürüldüğünü zammettim. Orada ona işkence eder, falakaya yatırır, elektrik verirlerdi."

"Tahammülsüzlük kültürünün değişmesi gerekiyor"

İngiliz gazetesi The Times'a konuşan Orhan Pamuk, "Barış İçin Akademisyenler" bildirisinin ardından açılan soruşturmalarda imzacı akademisyenlerin gözaltına alınmasını eleştirdi. Yapılanların "kabul edilemez" olduğunu söyleyen Pamuk, "İmza kampanyasının teknik ayrıntılarına ve söylemine katılmayabilirsiniz ama sabahın yedisinde bir profesörün evine, sanki o profesör teröristmişcesine girmeye hakkınız yok." açıklamasını yaptı. "Seküler muhalefetle aynı gemide olduğumu hissediyorum." diyen yazar, "ülkede tahammülsüzlük kültürünün son bulması gerektiğini" ifade etti. Pamuk, Türkiye'deki siyasetçilerin ifade özgürlüğünü değil, kendi koşullarını iyileştirdiğini belirtti.